

Pár hete költözött a családom egy kertvárosi házba. Régebben egy idős ember lakott itt. Soha nem hittem a kísértetek létezésében, sem, semmilyen paranormális jelenségben, de az utóbbi időben egyre többször észlelek ilyen dolgokat.

Sokszor hallok hangokat, amik suttognak. Csak én hallom őket, ami megrémiszt. Egyik nap pont ilyen történt. Vacsorázni indultam, a szobámból kilépve a suttogó hang megint mondott valamit, azt nem tudtam kivenni, hogy mit, de beszélt. Szóval, sétáltam le a lépcsőn, amikor a semmiből egy idősebb férfi vonalazódott ki a lépcsőfordulóban. A fejem egyre csak sajgott. Tenyerem a halántékomhoz szorítottam és álkapcson megfeszítve közeledtem az alak felé. Majd váratlanul meglökött valaki vagy valami. Neki estem a falnak, egyensúlyom teljesen elvesztve zuhantam le a lépcsőn. Pont oda ahol még pillanatokkal ezelőtt az ember állt. Még mindig hallottam a hangokat és kezemmel még mindig a fejem fogtam. Ijedtemben vagy a fájdalomtól, – még most sem tudom – de el ordítottam magam. Amire emlékeztem már csak az volt, hogy apa térdel előttem és nagyon erősen fogja a csuklóm. Láttam, hogy mozog a szája, de nem hallottam semmit. Egyre kétségbe esetten forgattam fejem. Lizzy, a húgom biztos nagyon megijedhetett, mert anya kezét szorosán ölelte.

-Will! Fiam! Hallod? – újra hallani kezdtem a szüleim hangját és ahogy Lizzy egyre csak sír. Homályos volt minden. Az izzadság patakokban folyt az arcomon.

- Will, hallasz? Csak én vagyok az. – fejtette le apa kezem, izzadságtól nedves hajamról.

- Ott... mögöttem... - nyögtem, s mutató ujjam apu válla fölé emeltem. Remegtem, minden porcikám remegett, mint a nyárfalevél. Hátra fordult, de ő nem látott semmit.

Anya és Lizzy felmehettek a szobába, mert nem voltak a földszinten. Apa szembe ült velem az asztalnál. Sorra tette fel nekem a kérdéseket, de nem tudtam logikus magyarázatot adni neki. Meséltem neki Az öregről, hogy hangokat hallok és a megmagyarázhatatlan jelenségekről. Nem hiszem, hogy elhitte. Mert mégis ki az, aki ezt elhiszi? Senki. Épp ez az! Senki nem hisz nekem, se anya se apa. Lizzy csak azt tudja, hogy a bátyja rosszul lett. Hazudnak, szegény kislánynak nehogy lelkileg tönkre menjen. De hogy én mit érzek, gondolok az most nem fontos. Ha nem hisznek, akkor nem tudok mást csinálni, mint hogy magam gondoskodom arról, hogy a dolgok újra a régi kerékvágásba legyenek. El is határoztam, hogy másnap sulis után a könyvtárba megyek, és valami magyarázatot keresek a dolgokra. Mivel új iskolába járok így barátaim is alig vannak. Van egy pár rendes arc az osztályba, de senki nem barátkozik egy Bolonddal. Szóval teljesen egyedül vagyok, még ha a szüleim nem is akarják ezt nekem kimutatni, tudom, hogy ők is rettegnék tőlem. Talán a húgom az egyetlen, aki nem hagy magamra. Esténként mindig át jön a szobámba és rajzolni kezd. Színes dolgokat, ezeket kiragasztom a szobám falaira és szekrényemre hátha így nem lesz olyan komor a szoba.

Tehát iskola után biciklire ültem és eltekertem a Városi Könyvtárba. Épp az egyik könyves polcon keresgéltem a könyvtár utolsó, sötét sarkában, amikor egy velem egyidős srác bozontos feje bukkant fel a polc végén.

- Te is hallod őket? – szegezte nekem a kérdést. – Hallod, igaz? – vont fel szemöldökét és rémülten meredt szemembe. Szólni is alig bírtam. Csak bólogattam.

- I... Igen. – hebegtem. – De miből gondolod, hogy én is...

- Max a nevem. – nyújtotta jobbját a korombeli.

- Will. – fogadtam a köszönést. És erőltettem egy mosolyt az arcomra. Rendes kölyöknek tűnt. – És mióta hallod Őket? – kérdeztem,

- Közel fél éve. A szüleim rettegnek azóta amióta elmondtam nekik. A suliban nem tudja senki még a haverok se. – sütötte le szemét. – És te?

- Pár hete a szüleim egy napja tudják. Titkolni akartam, de nem sikerült. – és elmeséltem neki mindent elejétől a végig. Azt, is hogy csak én látom az alakot a családból, és nagyon ritkán álmaimban is megjelenik. Mert ezt még igaz nem említettem, de jó pár álmomban is láttam magam és a fickót. Kívülről láttam mindent. Már, mint csak azt, hogy egymással szemben állunk és üveges tekintettel meredünk előre. Még is olyan rémisztő.

- Neked sokkal durvább! – csodálkozott Max.

Hosszas beszélgetésbe elegyedtünk, közbe könyveket kerestünk. Max mondott dolgokat, amiket a suttogó hangoktól hallott. Egy papír fecnire jegyezni kezdtem.

- Ne fáradj. Nekem egy egész füzet betelt ezekkel a szavakkal. Sok értelmét nem találtam. Csak szavak és semmi össze függés köztük. – lapozta fel az egyik könyvet rám se nézve. Ekkor le tettem a tollat és a fecnit összegyűrtem. Ránéztem az órára, ami fél ötöt mutatott.

- Azt hiszem, most megyek. – álltam fel a székről. Felpattantam a biciklimre és haza mentem. Az utam egy kereszteződés állta el. A lámpa pirosat jelzett így kénytelen voltam megállni. A zsebembe nyúltam és egy apró papír fecnit vettem ki. „Holnap 13:45- kor a parkba!” Ez a mondat volt olvasható rajta. Meggyőződésem volt, hogy sorstársam csúsztatta zsebembe. Már zöldre váltott a lámpa. Leléptem a járdáról, amikor újból hasogatni kezdett a fejem. Egy pillanatra azt hittem össze esek. Mikor magamhoz tértem és átnéztem az út túloldalára megint láttam. Láttam az embert, ott állt teljes nagyságában. Sötét kabátot viselet és hosszú sálat, fején egy kalap volt. Én még mindig sétáltam felé. Az alak felém nyújtotta a kezét. Nagyon megijedtem és hátra fordultam. Felültem a biciklire és tekertem. Nagyon gyorsan. Tudtam egy rövidebb utat haza. Be kanyarodtam az egyik sarkon, ekkor az öreg ott termett előttem. Pulzusom az egekben volt. Verejtékes arcom remegő kézzel töröltem meg. Lassú léptekkel közeledtem a fickó felé, mint álmaimban, úgy álltunk egymás előtt. Semmit nem éreztem azokban a percekben. Egyszer csak azt vettem észre, hogy egy vad idegen nő rázogattja a vállam.

- Jól vagy Kölyök? – nézett rám kérdőn a hölgy. Hirtelen felkaptam tekintetem, és bólintottam egyet, erre ő elengedte a vállam és biztatóan rám mosolygott, majd tovább sétált. Én is haza mentem a lehető leggyorsabban. Haza érve, felrohantam a szobámba és magamra zártam az ajtót. Üres tekintettel bámultam a plafont. Tompán hallottam anyu félelemtől remegő hangját és azt, hogy apa kívülről szeretné kinyitni a szoba ajtaját. Lizzy apró kezével kopogtatott, de tudta, hogy nem nyitom ki. Se neki, se senkinek. Csak feküdtem az ágyon, mint egy régi, gyűrött, szakadt póló és csak reméltem, hogy senki nem jut be a szobámba. Féltettem Őket!

Részlet